

Zitting 1982–1983

17 800

Nadere wijziging van de Wet Werkloosheidsvoorziening (beëindiging van het recht op uitkering ingevolge de Wet Werkloosheidsvoorziening voor beneden 23-jarigen)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING**1. Algemeen**

In verband met de financieel-economische situatie van ons land is in het regeerakkoord voor 1983 een pakket ombuigingen voorgesteld. Maatregelen betreffende de beperking van het uitkeringsniveau voor jeugdige werklozen zijn daarvan een onderdeel.

Een van deze maatregelen betreft het niet langer van toepassing zijn van de Wet Werkloosheidsvoorziening op jongeren beneden de leeftijd van 23 jaar. Wanneer deze jongeren werkloos worden, zal na afloop van de uitkering ingevolge de Werkloosheidswet onmiddellijk de RWW van toepassing zijn. Deze maatregel dient te worden gezien in het perspectief van de gedachten die zijn ontwikkeld bij de discussie rondom de stelselherziening. Een vrij algemeen aanvaarde gedachte daarbij is namelijk dat de duur van het arbeidsverleden van invloed dient te zijn op het tempo van afbouw van de aan het laatstgenoten loon gerelateerde uitkering. Bij een (relatief) kort arbeidsverleden van jongeren dient deze relatie sneller te worden verlaten dan bij een lang arbeidsverleden, gecombineerd met een relatief hoge leeftijd. De onderhavige categorie heeft in het algemeen slechts een arbeidsverleden van ten hoogste vijf jaar.

De andere maatregel betreft de beëindiging van het recht op bijstand krachtens de Rijksgroepsregeling werkloze werknemers voor 16- en 17-jarigen en invoering van het recht op kinderbijslag voor 16- en 17-jarige werklozen.

Bij brief van 19 november 1982 is de Sociaal-Economische Raad (SER) op de hoogte gesteld van bovengenoemde maatregelen inzake de beperking van de uitkeringsniveaus van jeugdige werklozen.

Bij de behandeling van deze brief in de SER bleek dat verscheidene groeperingen in de SER hun opvattingen over deze maatregelen inzake de beperking van het uitkeringsniveau van jeugdige werklozen kenbaar wilden maken. De SER was evenwel niet in staat op een zodanig tijdstip – uitgaande van invoering van de maatregelen per 1 januari 1983 – van zijn opvatting over zowel de vervanging van de RWW voor 16- en 17-jarigen door kinderbijslag voor de ouders, als de afschaffing van het recht op WWV-uitkering voor werklozen beneden de leeftijd van 23 jaar blijk te geven dat deze nog bij de besluitvorming in het parlement kon worden betrokken.

Met betrekking tot de WWV-maatregel voor beneden 23-jarigen werd dan ook een dringend beroep op mij gedaan om een zodanige tijdsruimte

met betrekking tot de invoering te creëren dat ook ten aanzien van deze maatregel de opvattingen van de SER bij de besluitvorming in het parlement zouden kunnen worden betrokken.

De gedachten van de SER gingen uit naar een reactie zo spoedig mogelijk na 1 januari 1983.

Gelet op het grote belang van goede verhoudingen met de sociale partners in verband met de enorme problemen waarvoor wij geplaatst zijn heeft het kabinet van zijn aanvankelijke voornemen om de beide maatregelen in één wetsontwerp te regelen afgezien. Besloten is tot separate indiening van eerdergenoemde maatregelen om ten aanzien van de in dit wetsontwerp geregelde beëindiging van het recht op WWV-uitkering voor beneden 23-jarigen de door de SER gewenste tijdsruimte te creëren door het tijdstip van invoering op 1 maart 1983 te stellen. Naar aanleiding hiervan heb ik op 3 december 1982 de SER meegedeeld, dat het kabinet besloten heeft de indiening van het wetsontwerp tot in januari 1983 uit te stellen om de Raad in staat te stellen over deze kwestie te adviseren. De datum van inwerking-treding is uiteindelijk gesteld op 1 april 1983.

Als gevolg van deze latere invoering zal de in het wetsontwerp voorziene overgangperiode tot 1 juli 1983 met drie maanden worden bekort. De datum van 1 juli 1983 blijft gehandhaafd.

2. Overgangsproblematiek

In de in het regeerakkoord opgenomen bijgewerkte kanttekeningen van de fractievoorzitters bij het rapport van de werkgroep-A is vermeld dat de maatregel om werknemers van jonger dan 23 jaar niet langer recht te geven op een uitkering krachtens de WWV, alleen betrekking dient te hebben op nieuwe gevallen. Bij nadere overweging is het kabinet evenwel van mening dat een helder onderscheid tussen oude en nieuwe gevallen niet te maken valt zonder op grote onbillijkheden en onrechtvaardigheden te stuiten. Deze onrechtvaardigheden en onbillijkheden vinden hun grond in het systeem van de WWV, dat de mogelijkheid van een herleving van het recht op een uitkering kent. Voorts speelt een rol, dat de WW en de WWV het toelaten, dat een werknemer het type uitkering en de duur van de uitkering kan beïnvloeden. Een nadere toelichting moge dit verduidelijken.

Op grond van de WW komt in het algemeen voor een uitkering in aanmerking de werknemer die in het jaar aan het intreden van de werkloosheid voorafgaande op 130 dagen in dienstbetrekking heeft gewerkt mits zijn werkloosheid een onvrijwillig karakter draagt. Om voor een WWV-uitkering in aanmerking te komen, dient een werknemer in het algemeen eveneens 130 dagen in dienstbetrekking gewerkt te hebben; de WWV kent echter niet de voorwaarde van onvrijwillige werkloosheid. Ook bij vrijwillige werkloosheid kan aanspraak op WWV-uitkering gemaakt worden, zij het dat een sanctie getroffen zal kunnen worden. Daarnaast kent de WWV de mogelijkheid van herleving van het recht op uitkering, indien en voor zolang geen nieuw recht op uitkering is ontstaan.

Herleving van het recht op uitkering is derhalve mogelijk indien in het jaar aan het intreden van de werkloosheid voorafgaande op minder dan 130 dagen in dienstbetrekking is gewerkt; bij 130 dagen werken kan immers een nieuw recht op uitkering ontstaan. Herleving van het recht op uitkering brengt met zich dat een ter zake van een vorige werkloosheid toegekende WWV-uitkering kan worden voortgezet tot de maximum termijn voor uitkering van 2 jaar is bereikt. Het ontstaan van een nieuw recht op uitkering heeft tot gevolg dat opnieuw over maximaal 2 jaar WWV-uitkering kan worden ontvangen. Dit systeem leidt ertoe dat, indien men een onderscheid wil maken tussen verschillende uitkeringsgerechtigden dan wel potentiële uitkeringsgerechtigden, onaanvaardbare verschillen in duur en niveau van de uitkering kunnen ontstaan. Deze verschillen kunnen een uitkeringsgerechtigde demotiveren om opnieuw werk te aanvaarden, daar afhankelijk van de duur van de werkzaamheden betrokkene daarmee

de kans loopt een – in vergelijking met een RWW-uitkering – hogere uitkering te verliezen voor een lagere. Enkele voorbeelden mogen dit illustreren.

a. Stel dat iemand gedurende 2 maanden een uitkering ingevolge de WWV heeft ontvangen, welke uitkering op 1 november 1982 werd beëindigd. Hij gaat opnieuw in dienstbetrekking werken en wordt na 128 dagen al dan niet verwijtbaar, werkloos. Indien dit geval zou worden beschouwd als een zogenaamd oud geval – toekenning van WWV-uitkering voor 1 april 1983 – dan zou het recht op uitkering kunnen herleven en zou hij nog gedurende 22 maanden een uitkering krachtens de WWV kunnen ontvangen. Zou betrokkene 130 dagen hebben gewerkt en dan (niet verwijtbaar) werkloos worden dan zou hij recht hebben gekregen op een uitkering krachtens de WW, welke uitkering na een half jaar wordt beëindigd.

Aansluitend aan de uitkering krachtens de WW zou betrokkene geen recht op een uitkering ingevolge de WWV hebben – nieuw recht op WWV-uitkering na 1 april 1983 – maar valt hij in de lagere uitkering van de RWW.

b. Stel dat op 1 november 1982 iemand onvrijwillig werkloos wordt en recht op WW-uitkering verkrijgt. Na een half jaar – 1 mei 1983 – zou, indien betrokkene als «nieuw» geval zou worden aangemerkt, aansluitend geen recht op WWV-uitkering ontstaan. Degene die op 1 november 1982 bij voorbeeld ten gevolge van ontslagname vrijwillig werkloos is en geen WW-uitkering verkrijgt, maar een WWV-uitkering, zou echter na een half jaar nog 1½ jaar recht op WWV-uitkering hebben, omdat zijn WWV-uitkering voor 1 april 1983 is toegekend zodat hij als «oud» geval aangemerkt zou dienen te worden. Degene die verwijtbaar werkloos is, wordt derhalve bevoordeeld boven degene die niet verwijtbaar werkloos is.

c. Stel dat iemand, jonger dan 23 jaar, op 1 november 1982 een uitkering ingevolge de WW ontving, welke uitkering na 2 maanden op 1 januari 1983 werd beëindigd wegens het plegen van een verwijtbare handeling, dan zou betrokkene aansluitend gedurende maximaal 2 jaar WWV-uitkering kunnen verkrijgen, indien dit als «oud» geval moet worden aangemerkt. Zou betrokkene geen verwijtbare handeling hebben gepleegd, dan zou op 1 mei 1983 de maximum termijn ingevolge de WW bereikt zijn, en zou aansluitend slechts RWW-uitkering kunnen worden verstrekt, omdat het om een «nieuw» geval gaat.

Op grond van het vorenstaande heeft het kabinet besloten de maatregel ineens zowel op z.g. oude als op nieuwe gevallen toe te passen. Het doorvoeren van een dergelijke maatregel zonder overgangperiode acht het kabinet ongewenst. Dit geldt evenwel niet ten aanzien van degenen die op of na 1 april 1983 recht op toekenning van WWV-uitkering zouden verkrijgen ten gevolge van een verwijtbare handeling waardoor zij niet in aanmerking (zouden) zijn gekomen voor een WW-uitkering of ten gevolge waarvan zij voortijdig van het recht op WW-uitkering zijn uitgesloten. Het kabinet heeft derhalve besloten slechts ten aanzien van laatstgenoemde groep de regeling op 1 april 1983 in werking te doen treden. Voor de overige situaties heeft het kabinet gekozen voor een overgangperiode tot 1 juli 1983.

Ten slotte heeft het kabinet gemeend het recht op een WWV-uitkering wegens vorstverlet e.d. voor een beneden 23-jarige te moeten handhaven. Dit vanwege het geheel andere karakter van een uitkering wegens vorstverlet e.d. in vergelijking tot een reguliere uitkering ingevolge de WWV.

3. Het advies van de Sociaal-Economische Raad (SER) van 21 januari 1983

Op 21 januari 1983 heeft de SER zijn advies vastgesteld. In zijn advies heeft de SER mede betrokken de brief van 19 november 1983 aan de Adviescommissie WWV van de raad en het advies van die commissie over de uitvoeringstechnische implicaties van de voorgestelde maatregel.

Na een uitvoerige analyse van de voorgestelde maatregel, een beschrijving van het thans geldende stelsel van werkloosheidsregelingen en een inventarisatie van de gevolgen van de voorgestelde maatregel zowel naar de uitkeringsrechten voor deze jongeren beneden de leeftijd van 23 jaar, de uitvoeringstechnische kant als naar de effecten voor de inkomenspositie van deze jongeren en de macro-financiële effecten, komt de Raad tot zijn standpuntbepaling.

Gelet op de plaatsbepaling van de voorgestelde maatregel is de SER van oordeel dat deze vooruitloopt op een eventuele integratie van de thans voor werknemers geldende werkloosheidsregelingen en op mogelijke wijzigingen in het gehele stelsel van sociale zekerheid. Over de integratie van werkloosheidsregelingen is naar aanleiding van de brief van 28 augustus 1980 een ontwerpadvies in voorbereiding bij de raad. Het in de brief van 19 november 1982 neergelegde voornemen tot afschaffing van het recht op WWV-uitkering voor jongeren beneden de leeftijd van 23 jaar betekent dan ook naar het oordeel van de raad een doorkruising van de binnen de raad in gang zijnde discussie over de adviesaanvraag over de integratie van werkloosheidsregelingen, hetgeen de raad op zich zelf genomen onwenselijk acht, omdat de integratie een zorgvuldige afweging van alle daaraan verbonden aspecten en effecten vergt. Daarbij merkt de raad op dat het nog geen uitgemaakte zaak is in welke mate het arbeidsverleden of de leeftijd medebepalend zal of kan zijn voor het recht op dan wel de duur van een uitkering ingevolge een geïntegreerde werkloosheidsregeling. Voorts is de raad van mening dat het, gezien het karakter van de gedachtenwisseling met het parlement en gezien de bij die gelegenheid naar voren gebrachte te volgen verdere procedure, waarbij is toegezegd aan de SER advies te zullen vragen voordat een definitieve sociaal-politieke keuze over belangrijke wijzigingen in het stelsel van sociale zekerheid zou worden gedaan, niet voor de hand liggend is dat thans concrete maatregelen worden overwogen die betrekking hebben op een belangrijk deel van een mogelijke herziening van het stelsel.

Op grond van vorenstaande overwegingen komt de raad tot een verdeeld standpunt.

Een deel van de raad komt ten principale tot het oordeel, dat het nu voorliggende concrete beleidsvoornemen dient te worden afgewezen omdat hiermee op een onevenwichtige en daardoor niet zorgvuldige wijze vooruit gelopen wordt op zowel de integratie van de werkloosheidsregelingen als op de totstandkoming van de adviesaanvraag aan de raad over een herziening van het stelsel van sociale zekerheid.

Mede een overweging voor dit oordeel vormde de eenzijdige en daardoor niet evenwichtige en zorgvuldige wijze waarop in de concrete voorgenomen maatregel een nadere uitwerking wordt gegeven van de gedachte om de werkloosheidsuitkering mede afhankelijk te laten zijn van de duur van het arbeidsverleden. Daarnaast had dit deel van de raad ook overwegende bezwaren tegen de inhoud van de voorliggende maatregel en haar gevolgen.

Over de vervolgens door het kabinet te nemen beslissingen wordt door dit deel van de raad niet eensluidend gedacht. Een deel van dit deel geeft het kabinet in overweging langs een andere weg zowel voor 1983 als voor de daarop volgende jaren te trachten een zelfde bedrag aan bezuinigingen te realiseren. Daarbij denkt dit deel aan een meer globale maatregel zoals een generaal beperking van het uitkeringsniveau van de WWV voor nieuwe gevallen. Het andere deel van dit deel is van oordeel dat het onjuist is thans in de sociale zekerheid nieuwe bezuinigingen te realiseren, aangezien de afgelopen jaren op dat terrein reeds vergaande en in sommige gevallen

te vergaande bezuinigingen tot stand zijn gebracht zonder dat een fundamentele beslissing op de doelstelling en uitgangspunten daaraan ten grondslag heeft gelegen.

Een ander deel van de raad is van oordeel dat gezien de grote financiële en economische problemen van ons land aan het treffen van een diep ingrijpende maatregel als de voorgestelde niet valt te ontkomen, hoewel zij het betreurt dat deze situatie ertoe dwingt dat deze maatregel vooruitlopend op de integratie van werkloosheidsregelingen, wordt genomen. Zij wil zich dan ook de mogelijkheid voorbehouden om bij de advisering over de integratie van werkloosheidsregelingen op deze maatregel terug te komen. Voorts wijst de SER op complicaties bij de uitvoering van de WWV en de WWV die het gevolg zullen zijn van dit wetsvoorstel en die extra kosten met zich zullen brengen welke ten laste komen van de voorgenomen ombuiging.

Het kabinet heeft begrip voor de bezwaren die naar voren gebracht zijn uit oogpunt van de bij de SER in voorbereiding zijnde advisering over de integratie van werkloosheidsregelingen en uit oogpunt van de voorgenomen herziening van het stelsel van sociale zekerheid. Zij betreurt het dan ook dat de huidige zeer moeilijke financiële en economische situatie dwingt tot concretisering van maatregelen als de onderhavige, die duidelijke raakpunten vertonen met de in gang zijnde gedachtenvorming over een geïntegreerde werkloosheidsregeling en een herziening van het stelsel van sociale zekerheid, waarbij de leeftijd en/of het arbeidsverleden een rol zouden moeten spelen bij de differentiatie van de uitkeringen. Het vorenstaande laat evenwel onverlet de mogelijkheid om in het kader van de integratie van werkloosheidsregelingen dan wel stelselherziening nader aan de concretisering uitwerking te geven. Het kabinet ziet evenwel thans geen andere mogelijkheid om het in het regeerakkoord voorziene additionele ombuigingspakket ter voorkoming van een verhoging van de belastingtarieven te realiseren. Het kabinet is verheugd dat een deel van de raad deze moeilijke positie van het kabinet onderkent en de voorgestelde maatregel, zij het met de nodige reserves ondersteunt.

Het door een ander deel van de raad naar voren gebrachte alternatief, bestaande uit een generale niveaupercentage van de WWV, te weten een verlaging van het uitkeringspercentage van 75% naar 70% van het dagloon van nieuwe WWV-uitkeringsgerechtigden, vormt voor het kabinet, in het licht van de in het regeerakkoord voor de komende jaren overeengekomen ombuigingen, geen reële optie. Een dergelijke maatregel komt in feite neer op een voorschot op de voor de komende jaren in het regeerakkoord overeengekomen ombuigingen op het terrein van de sociale zekerheid (6 à 10,5 mld.), waarvan de voorgenomen stelselherziening een belangrijk onderdeel vormt.

Een aan het totale ombuigingspakket neutrale uitruil kan slechts plaatsvinden wanneer een beperking van de uitkeringsduur van een aan het loon gerelateerde uitkering voor jongeren in de stelselherziening een even definitieve keuze vormt als een generale verlaging van het uitkeringsniveau.

Een niveaupercentage van de WWV als bovenbedoeld zou immers, evenzeer als een beperking van de uitkeringsduur voor jongeren beneden de leeftijd van 23 jaar, deel gaan uitmaken van de voorgenomen herziening van het stelsel van sociale zekerheid. Een niveaupercentage zou derhalve nu al een integraal deel moeten zijn van de voorgenomen stelselherziening. Een afzonderlijke verlaging van alléén de WWV-uitkeringen past daarin anders niet. Dit zou contrair zijn aan het streven in het kader van de stelselherziening om de uitkeringsniveaus te harmoniseren. Het is echter onzeker of een generale niveaupercentage zal worden doorgevoerd. In het kader van de voorgenomen stelselherziening – waarover de SER nog moet worden gehoord – zouden ook andere modaliteiten gevonden kunnen worden om het beoogde ombuigingsbedrag te realiseren.

De voorgenomen verlaging van het uitkeringsniveau van de WWV voor beneden 23-jarigen past echter in het kader van de integratie van werkloos-

heidsregelingen waarover op 28 augustus 1980 aan de SER advies is gevraagd, al loopt zij wel vooruit op de voorgenomen stelselherziening, die uitkeringsduur koppelt aan leeftijd en arbeidsverleden.

Gelet op het vorenstaande heeft het kabinet zich dan ook genoodzaakt gezien de thans voorgestelde maatregel door te zetten.

Wat de uitvoeringstechnische complicaties van het voorstel betreft merk ik ten slotte het volgende op. Uitvoeringstechnisch gezien, zullen er naar mijn mening voor de toepassing van de WW geen dan wel geen noemenswaardige complicaties ontstaan. Wel zou het zo kunnen zijn dat in gevallen van twijfel bij de beoordeling van de verwijtbaarheid de verantwoordelijkheid zwaarder kan drukken op de bedrijfsverenigingen. Aan de zorgvuldigheid bij de afweging worden hierdoor mogelijk hogere eisen gesteld, nu de consequenties van een afwijzing van een aanvraag om WW-uitkering voor een beneden 23-jarige groter kunnen zijn dan voorheen.

Op het terrein van de WWV zal wellicht enerzijds een taakverzwaring optreden door de afwijkende referentieperiode voor een 23-jarige, anderzijds zal echter een geringer beroep op de WWV gedaan worden.

Ook bij de raden van beroep en de Centrale Raad van Beroep kan zich dat op soortgelijke wijze als bij de bedrijfsverenigingen voordoen.

4. Financiële aspecten

4.1. Effect op de rijksbegroting

De voorgestelde maatregel leidt tot een niet geringe uitgavendaling op het terrein van de sociale zekerheid. Bij de berekening van het effect voor 1983 (eerstejaars-effect) is uitgegaan van de meest recente volumeraming van het gemiddelde WWV-bestand voor 1983. Voor de berekening van het structurele effect is uitgegaan van de raming van de ultimostand 1983. Bij de berekeningen van de effecten zijn veronderstellingen gemaakt ten aanzien van de verdeling naar leeftijd en woonsituatie. Met betrekking tot het nominale traject is uitgegaan van de uitkeringsbedragen zoals deze gelden sinds 1 juli 1982. Aangezien ten aanzien van de groep WWV'ers jonger dan 23 jaar geen inkomensverdeling beschikbaar is, is voorts verondersteld dat alle WWV-uitkeringen gebaseerd zijn op de minimum-jeugdlonen. Overigens blijkt uit een zeer recent beschikbaar gekomen deelproefonderzoek onder de WWV-populatie dat in de leeftijdsgroep tot 23 jaar ca. 75% van de uitkeringsgerechtigden een uitkering op basis van het voor hen geldende minimumloon ontvangt. Dit betekent dat de ombuiging ook enigszins hoger zal kunnen uitvallen dan in deze paragraaf zal worden aangegeven. Bij de berekeningen is bovendien geen rekening gehouden met de aanwezigheid van kostwinners in de WWV en met de middelentoets in de RWW. Naar zeer ruwe schatting zullen deze positieve en negatieve effecten op de ombuigingen tegen elkaar wegvallen. Gezien de hiervoor genoemde onzekerheden kunnen de in deze paragraaf gepresenteerde cijfers niet meer dan een globaal karakter hebben.

Voor 1983 is met betrekking tot de effecten van de maatregel in de WWV een minimum- en een maximumraming opgenomen. Bij de minimumraming is aangenomen dat de gehele instroom tussen 1 april en 1 juli 1983 recht kan doen gelden op de voorgestelde overgangsregeling in de WWV. Bij de maximumvariant daarentegen is verondersteld dat de gehele instroom in voornoemde periode geen aanspraak kan maken op de voorgestelde overgangsregeling. Bovendien is in de onderstaande presentatie van het effect op de rijksbegroting rekening gehouden met de groep 23-jarigen, die reeds voor hun 23ste verjaardag recht hadden op een WWV-uitkering doch dit recht niet verkrijgen na het bereiken van de 23-jarige leeftijd ten gevolge van deze wetswijziging. Daarnaast is rekening gehouden met de verschuiving van de invoerdatum van 1 januari 1983 naar 1 april 1983.

De effecten op de rijksbegroting kunnen als volgt worden weergegeven. Hierbij wordt als gebruikelijk uitgegaan van de bruto-benadering, zodat geen rekening wordt gehouden met de indirecte effecten van de maatregel.

Effecten rijksbegroting

	1983		1984
	minimumvariant	maximumvariant	(structureel)
Vervangen WWV-recht door RWW-recht voor beneden 23-jarigen	ca. 125 mln.	ca. 145 mln.	ca. 265 mln.

4.2. Individuele effecten

In onderstaande tabel wordt naar leeftijd een overzicht gegeven van de netto-WWV-uitkeringen op basis van een minimumjeugdloon, de netto-RWW-uitkeringen (beide op jaarbasis), het nominale en het procentuele verschil. De bedragen zijn gebaseerd op de normen die sinds 1 januari 1983 geldend zijn. Er is een onderscheid aangebracht naar het al dan niet thuiswonend zijn. Tevens zijn de inkomenseffecten aangevuld met die voor een 23-jarige WWV-uitkeringsgerechtigde.

Leeftijd	Netto-WWV-uitkering op basis van het min. jeugdloon	Netto-RWW-uitkering op basis van Bln. 1-1-1983	Verskil	Procentueel verschil
16	f 6 124	0	- f 6 124	- 100
17	f 6 891	0	- f 6 891	- 100
18 thuiswonend	f 7 873	f 4 541	f 3 332	- 42,32
zelfstandig wonend	f 7 873	f 9 130	0 ¹	0
19 thuiswonend	f 8 797	f 5 453	f 3 344	- 38,01
zelfstandig wonend	f 8 797	f 9 184	0 ¹	0
20 thuiswonend	f 10 050	f 6 684	f 3 366	- 33,49
zelfstandig wonend	f 10 050	f 9 545	f 505	- 5,02
21	f 11 300	f 10 698	f 602	- 5,32
22	f 12 551	f 11 776	f 775	- 6,17
23	f 13 803	f 12 791	f 1 015	- 7,35

¹ Aangenomen is dat de 18- en 19-jarige zelfstandig wonende WWV'ers een aanvullende bijstand tot aan de bijstandsnorm ontvangen hebben.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel I

A. Dit artikelonderdeel strekt ertoe in beginsel géén uitkering meer te verstrekken aan werknemers, die jonger zijn dan 23 jaar. Om op of na de dag waarop de 23-jarige leeftijd wordt bereikt recht op een uitkering te kunnen verkrijgen, dient in het jaar onmiddellijk voorafgaande op 130 dagen in dienstbetrekking te zijn gewerkt. Gewerkte dagen gelegen voor de leeftijd van 22 jaar tellen in beginsel niet mee. Een uitzondering wordt gemaakt voor degenen, die tussen het bereiken van de 22-jarige leeftijd en het intreden van de werkloosheid in het genot zijn geweest van een ZW-, WW- of WAO-uitkering. Voor hen tellen dagen voor het bereiken van de leeftijd van 22 jaar wel mee, zij het, dat er niet meer dagen in aanmerking worden genomen, dan waarover in de bedoelde periode ZW-, WW- of WAO-uitkering is genoten. Doordat de werking van het tweede lid van

artikel 9 van de WWV verlenging van een referte-periode mogelijk maakt kunnen de in aanmerking te nemen dagen afhankelijk van een mogelijk langere duur van arbeidsongeschiktheid in het verleden liggen.

B. Artikel 29 WWV geeft een regeling voor de uitbetaling van de WWV-uitkering aan minderjarigen. Door de wijziging, onder a, waarbij eerst recht op een uitkering krachtens de WWV kan bestaan op of na de dag waarop men 23 jaar wordt, zullen minderjarigen geen aanspraak meer kunnen maken op een WWV-uitkering. Derhalve heeft artikel 29 geen functie meer en kan vervallen.

Artikel II

Dit artikel strekt ertoe een overgangperiode te scheppen tot 1 juli 1983. Gedurende deze periode zal ten aanzien van werknemers die op de datum van inwerkingtreding van deze wet een WWV-uitkering ontvangen deze uitkering worden voortgezet tot 1 juli 1983. Ten aanzien van degenen die op of na 1 april 1983 een (herleefd) recht op WWV-uitkering verkrijgen, wordt onderscheid gemaakt naar al dan niet verwijtbaar handelen c.q. verwijtbare werkloosheid. Is er sprake van verwijtbare werkloosheid dan zal op of na 1 april 1983 geen uitkering ingevolge de WWV worden verstrekt maar zal een beroep op de RWW ontstaan.

Aan degenen, die op of na 1 april 1983 niet onvrijwillig werkloos worden dan wel die voortijdig van de WW-uitkering worden uitgesloten, kan derhalve geen WWV-uitkering worden verleend. Is er evenwel geen sprake van verwijtbaarheid dan zal een uitkering kunnen worden verleend, die evenwel per 1 juli 1983 zal worden beëindigd.

Dienstplichtige militairen bij voorbeeld die op of na 1 april 1983 uit militaire dienst ontslagen worden, kunnen derhalve wel recht doen gelden op een (herleefde) WWV-uitkering mits geen sprake is van verwijtbare werkloosheid.

Artikel III

Dit artikel voorkomt, dat ten aanzien van degene, die voor 1 juli 1983 recht op WWV-uitkering had, dit recht met ingang van de dag waarop hij 23 jaar wordt herleeft. Om op of na de dag waarop de leeftijd van 23 jaar wordt bereikt WWV-uitkering te kunnen verkrijgen, dient men te voldoen aan de nieuw in het eerste lid van artikel 9 geformuleerde eisen.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf